

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1022/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене А.С., због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене, адв. В.Х. и адв. В.В.Х., поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 330/13 од 25.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1615/15 од 01.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене А.С., адв. В.Х. и адв. В.В.Х., поднет против правноснажног решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 330/13 од 25.06.2013. године и правноснажног решења Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1615/15 од 01.10.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 330/13 од 25.06.2013. године према окривљеној А.С. на основу одредбе члана 83. став 6. КЗ одређено је извршење мере безбедности обавезног лечења наркомана изречене правноснажном пресудом Вишег суда у Новом Саду К бр. 23/10 од 29.03.2010. године, а која мера је у односу на окривљену потврђена пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3488/10 од 02.03.2011. године, у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи затвореног типа, и одређено да иста може трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од три године.

Решењем Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 927/15 од 17.09.2015. године, одбијен је као неоснован предлог браниоца окривљене за обуставу мере безбедности обавезног лечења наркомана.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1615/15 од 01.10.2015. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене изјављена против решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 927/15 од 17.09.2015. године.

Против правноснажних решења Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 330/13 од 25.06.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1615/15 од 01.10.2015.

године, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљене адв. В.Х. и адв. В.В.Х., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП и члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и преиначи побијана решења тако што ће према окривљеној ставити ван снаге изречену меру безбедности обавезног лечења наркомана у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи затвореног типа или пак да укине оба нижестепена решења и предмет врати Вишем или Апелационом суду у Новом Саду на поновно одлучивање, сходно члану 492. став 1. тачка 1) ЗКП.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене А.С., је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП, прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП, као разлог предвиђена повреда закона.

Чланом 485. став 4. истог законика прописано је да окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационом судом у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек.

Имајући у виду да окривљена А.С., како то произилази из списка предмета, ни лично ни преко браниоца, није користила редовни правни лек односно није изјавила жалбу на решење Вишег суда у Новом Саду Кв бр. 330/13 од 25.06.2013. године, а које је постало правноснажно дана 23.08.2013. године, то је по налажењу Врховног касационог суда захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене недозвољен, обзиром да нису испуњени услови за подношење овог ванредног правног лека прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Надаље, у захтеву за заштиту законитости браниоци окривљене оспоравајући решење Апелационог суда у Новом Саду Кж2 1615/15 од 01.10.2015. године, не наводе која је конкретна одредба Кривичног законика повређена овим решењем, већ оспоравају чињенични закључак суда о томе да ли је окривљена извршавала меру обавезног лечења наркомана или није, а што није разлог за подношење захтева за заштиту законитости сходно члану 485. став 4. ЗКП у којем је таксативно наведено да се захтев за заштиту законитости може поднети због повреда тог Законика и то: члана 74, члана 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Према томе, имајући у виду да чињенични закључак суда о томе да ли је окривљена извршавала меру обавезног лечења наркомана или не, није предвиђен разлог из члана 485. став 4. ЗКП, због којег окривљена може поднети захтев за заштиту законитости, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости бранилаца окривљене оценио недозвољеним.

С`тога је Врховни касациони суд са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**